

10 jaar Stichting Joop naar Albanië.

Moeder en kind op de gevel
van het Maternity House

“Het einde is in zicht van de renovatie, maar we zijn nog niet klaar!”

Wat moet ik schrijven na zestien nieuwsbrieven over één en hetzelfde ziekenhuis? Wat kan ik u melden over een proces dat af en toe frustrerend langzaam verloopt en wat moet ik doen om de laatste donaties uit de sponsorzakken te toveren? Ik heb er lang over nagedacht, maar ik kan niet anders melden dan dat wat het is en ik kan niet anders zijn dan wie ik ben.

Ik ben Joop Kuipers en samen met u bouw ik aan het Maternity House in het Albanese Krujë.

T-shirts dank aan Marco Bosmans

We maken van een ‘ziek’ huis (waar patiënten niet beter maar slechter werden) weer een echt ziekenhuis, een kraamkliniek waar vrouwen op een waardige manier moeder worden. De doelstelling is helder, maar de weg er naartoe bleek en blijkt niet altijd de makkelijkste. Gelukkig weten we ons als stichting gedragen door vele handen, want zo kunnen we volhouden. Zo kunnen we stap voor stap en hand in hand met de Albanese een verschil maken.

In de vorige nieuwsbrief heb ik u een kijkje gegund in mijn dagboek.

Ik heb u verteld over de hoogtepunten tijdens de afgelopen tien jaar, want zolang zijn we al bezig. Gevierd hebben we dat ‘jubileum’ overigens niet – dat geld kunnen we beter besteden – maar het was wel reden enkele sympathisanten en medewerkers van de stichting uit te nodigen op eigen kosten mee te gaan naar Krujë. Samen met Hans Schippers, mijn technische rechterhand in dit project, had ik een paar afspraken en daar omheen konden we met ons gezelschap bovendien het land verkennen. Jazeker, Albanië is prachtig! Het is alleen jammer dat het communisme diepe sporen heeft nagelaten. Het was het een nuttige en intensieve week. In ons gezelschap bevond zich ook journalist Marco Bosmans. Hij volgt onze verrichtingen al tien jaar op afstand en boekte direct een ticket. Wat zit ik dan eigenlijk te zeuren over wat te schrijven in deze zeventiende nieuwsbrief? Marco Bosmans en Roel van de Berg schrijven en ik dank en groet u.

Joop Kuipers

De Stichting Joop naar Albanië, hoofdstuk 3

U zult denken, wat wordt er bedoeld met hoofdstuk 3 ?

Hoofdstuk 1 is voor mij de periode waarin ik jaarlijks met een auto vol bananen dozen van Purmerend naar Nieuwegein reed. Joop meldde zich jaarlijks met het verzoek of wij kinderkleertjes of speelgoed over hadden welke hij vervolgens weer naar Albanië vervoerde om daar uit te delen bij wees- en ziekenhuizen.

Ik kende Joop van onze gezamenlijke periode bij de Centrale Slagerij van AH in Zoetermeer. Gedreven, het hart meer dan op de goede plek en altijd met een glimlach. Zijn afscheidscadeau bij mijn vertrek uit Zoetermeer, een briefopener met de tekst “iedere dag is een feestdag” herinnert mij dagelijks aan Joop. Voor mij een bijzonder mens.

Hoofdstuk 2 begint met het verzoek van Joop of ik hem wil helpen met een ziekenhuis in Albanië. Joop, net terug van 1 van zijn jaarlijkse bezoeken aan dat mooie land komt bij mij langs in Leidschendam. Waarom Leidschendam?

Hier heeft 2 jaar het kantoor gezeten van de combinatie AH/Shell. Later de basis van de huidige Stichting. Joop laat een video zien waarbij het moeilijk was om droge ogen te houden. De video wordt later gedeeld met het hele AH/Shell team. Spontaan wordt de Stichting Joop naar Albanië opgericht en worden de bestuursfuncties (los van de voorzittersrol natuurlijk want daar hoort er maar 1) bekleed door mensen van AH, Shell en een kennis van Joop.

Dit team reist in het najaar van 1999 naar Albanië en begint met het smeden van een plan dat uiteindelijk 10 jaar later zijn afronding vindt. Een prachtig opgeknapt gebouw waar iedere ingezamelde (en daarna door het NCDO verdubbelde) euro goed terecht is gekomen. Tot op de dag van vandaag zijn nog vele mensen van het eerste uur (zowel sponsoren als bestuursleden en vrijwilligers) betrokken bij de Stichting. Nu dreigt het project haar (succesvolle) einde te naderen en zou Joop Joop niet zijn als hij niet de grenzen van het project probeert op te rekken. Wij hebben ons als bestuur altijd op het standpunt gesteld dat wij moesten doen waar wij goed in waren en dat was het opknappen van het gebouw. Wij zijn altijd ver gebleven van medische apparatuur en medicijnen. De hoofdredenen waren dat wij er geen verstand van hebben en dat wij het gevoel hadden dat er veel in dit soort zaken gehandeld werd ter meerdere glorie van de eigenaren en niet de patiënten.

Wat mij brengt bij Hoofdstuk 3.

Hoofdstuk 3 begint schoorvoetend vandaag. Na 10 jaar ervaring in Albanië, een trouwe schare sponsoren en onvoorwaardelijke steun van het NCDO durven wij de stap te maken naar medische apparatuur. De motivatie om deze stap toch te maken heeft te maken met de “relatieve” rust in

Albanië tov 10 jaar geleden. Het land ontwikkelt zich weliswaar langzaam maar wel gestaag. Onze angst voor corrupte handel met apparatuur is vandaag de dag waarschijnlijk niet meer gegrond. Enig voorbehoud is op zijn plaats maar ja als wij dat 10 jaar geleden ook niet naast ons hadden neergelegd was er helemaal niets gebeurd en wij zijn nog nooit een euro kwijtgeraakt!

Daarnaast hebben wij de hulp aangeboden gekregen van het Maasziekenhuis Pantein uit Boxmeer om mee te kijken naar de gewenste zaken, de noodzaak hiervan en de gevraagde prijzen in Albanië. Maar ook het feit dat wij nog beschikken over een prima liquiditeit positie noodzaakt tot nadenken. Een nieuw project of doorgaan op een plek die wij door en door kennen en waar er een prima relatie is met het personeel van het ziekenhuis. Wij hebben besloten om een hoofdstuk 3 te gaan schrijven en wij hopen dat u ons, net als de afgelopen 10 jaar, hier in wilt blijven steunen.

Roel van den Berg.

Lieve vrienden van Joop.

Mag ik u zo aanschrijven, als zijnde een lieve vriend? Mocht u zich er ongemakkelijk bij voelen, dan spijt mij dat en dan verzoek ik u de aanhef over te slaan. Sterker nog: dan kunt u misschien beter wat verder bladeren, want hier volgen eerst enkele persoonlijk woorden. Uit respect en bewondering, en als vriend.

10 jaar geleden ontving ik bij Radio Utrecht, de regionale omroep, een verzoek van mijn chef. Of ik een reportage wilde maken over Joop Kuipers uit Nieuwegein, die 'iets in Albanië doet'. Mijn chef zal dat 'iets' ongetwijfeld nader hebben gedeut, maar wat mij intrigeerde was een reis naar een land dat ik nog niet kende: Albanië, wauw! Die Joop Kuipers nam ik voor lief. Er waren enkele weken later op Schiphol slechts zes seconden nodig om tot een helder perspectief te komen; een warme hand, een gulle lach en een nobel streven. Kuipers had me te pakken en het ziekenhuis in Krujë liet me niet meer los. Afgezien van de innemende persoon in kwestie werd het een reis om nooit te vergeten. Het grauwe land, de vervallen kliniek en de enorme puinhopen in de straten plakten nog wekenlang op het netvlies, maar hebben inmiddels een ander plekje in mijn geheugen gekregen. En daar sta je dan weer, terug in welvarend Nederland. Daar waar je je nestelt onder de elektrische deken - standje zes, tobt over zeventenzestig soorten jam bij de supermarkt en moppert over een omgewaaide vuilniszak.

De puinhopen

Tien jaar na dato nestel, tob en mopper ik nog steeds. Eerlijk is eerlijk. Maar Joop en Albanië zitten ook in mijn systeem. Ik mag Joop mijn vriend noemen en zijn ziekenhuis is nu ook mijn ziekenhuis. Het was daarom dat ik enkele maanden geleden ja zei op de uitnodiging terug te keren naar Albanië. Tien jaar na de eerste indruk was het tijd voor een tweede. Ik wilde terug naar die puinhopen, naar de kraamkamer zonder ramen, naar de honden-uitlaat-plaats die washok heet. Ik ging terug, maar vond het niet. De Albanen hadden hun werk gedaan en van het zieke huis een heus ziekenhuis gemaakt met betegelde muren, geïsoleerde ramen en werkende wasmachines. Ook de entree had een metamorfose ondergaan. Het stromend rioolwater van de bovenburen – Krujë is een bergdorp – gaat niet langer over de parkeerplaats van de kliniek, maar keurig door de rioolbuizen. Parkeren kan tegenwoordig trouwens op keurige klinkertjes en voor het smeedijzeren hekwerk. Akkoord, een gelijkenis met ieder ander ziekenhuis in Nederland zou volledig mank gaan, maar het Maternity House in Krujë verdient de sterrenstatus in Albanië. Hier komen baby's op een gezonde manier ter wereld en zijn moeder en kind in goede handen. Is het geen druppel op een gloeiende plaat, is de vraag die ik Joop tien jaar geleden stelde. Anno 2009 weet ik het antwoord zelf ook. Dit ziekenhuis is geen druppel, hier worden kinderen geboren. De stichting Joop naar Albanië kan samen met de Albanen het verschil maken tussen leven en dood.

Nieuwegeinse tongval.

In de vier dagen dat wij in Krujë verblijven brengen we iedere dag een bezoek aan de kliniek en ben ik getuige van de onderhandelingen tussen Joop en Hans met de directeur en de aannemer van het Maternity House. Engels is de gemeenschappelijke taal, aangevuld met handen en voeten wanneer de bedoelingen niet duidelijk zijn. Kuipers spreekt Engels met een bijzondere Nieuwegeinse tongval en weet zich met een paar Albanese woorden opvallend handig te verduidelijken. Daar waar woorden, gebaren en tekeningen niet volstaan, gaat het gezelschap naar de zaal in kwestie. Zo heeft goede isolatie bijvoorbeeld ook een nadeel, blijkt op de eerste etage. Vocht trekt door de muur en dat geeft schimmel. Dus moeten er roosters komen in de deuren en ramen. Joop en Hans leggen uit, de directeur knikt, de aannemer noteert. Sinds het bestaan van de stichting Joop naar Albanië is de aanpak altijd zeer transparant gebleven: de gedane arbeid beoordelen, conform betalen en nieuwe opdrachten voorbereiden. Zo houden ze de Albanen aan het werk en betrokken. Hoe sneller en netter ze werken, des te beter krijgen ze betaald. Zij blij, wij blij.

Voorbeeld opdracht:

Nr	Description of the work
1	Garderobekasten 16 blokken van drie stuks plaatsen kamer begane grond
2	Plavuizen repareren op het balkon derde etage
3	Wal achter het ziekenhuis pleisteren.
4	Wapening voor betonnen hekwerk voorkant ziekenhuis.
5	Muur aan de achterkant bij de keuken plus de betonnen poortjes herstellen.
6	Muurtjes en poortjes achterkant keuken beton aansmeren en schilderen.
7	Betonnen bogen 6 stuks voorkant ziekenhuis repareren en ¾ dicht metselen
8	Muur buiten / binnen en plafond bij portier pleisterwerk er af en opnieuw aanbrengen.
9	Elektriciteit in portiersruimte aanbrengen incl. schakelaar en lamp binnen en buit
10	Vloertegels in portiersruimte
11	Schilderwerk portiersruimte
12	Nieuwe deur en twee ramen portiersruimte
13	Buitenlampen portiersruimte 2x binnenlamp 1x en 1x buitenlamp hoofdingang
14	Banken 3x binnen elke etage 1x en twee betonnen banken op het terras metselen
15	Kamer nummer, naam en afdeling plaatjes aan de muur plaatsen.

Ontmoetingen.

Naast de afspraken in de kliniek is er deze dagen ook ruimte voor ontmoetingen in het land. Zo ben ik met Kuipers naar Milot geweest, naar de familie Bixhoze. Hier is het Albanese avontuur in 1992 begonnen. Een documentaire over deze familie op de Nederlandse televisie leidde Joop Kuipers naar Milot. Vele vrachtwagens met hulpgoederen in zijn gevolg. Het contact met deze familie is altijd gebleven, ook nu mamma is overleden. Een bezoek aan haar graf brengt dan ook tranen bij Kuipers. Van Milot gaat het naar Astrid in Skodra. In 1980 werd hij te vondeling gelegd voor de deur van een weeshuis. Astrid heeft het niet makkelijk, maar haalt zijn kleine levensgeluk uit de zorg voor de psychiatrische patiënten met wie hij het huis deelt. Kuipers en Schippers hebben cadeautjes meegebracht en dat tovert blije gezichten. Ook Lulzim Guni staat op het programma. Ook voor mij een oude bekende. Tien jaar geleden was Guni nog directeur van het ziekenhuis, tegenwoordig is hij burgemeester van Krujë en in die rol heeft hij Kuipers ontboden. Hij wil de 'barmhartige Samaritaan' uit Nederland graag voordragen voor een Albanese onderscheiding. Kuipers voelt zich vereerd, maar wordt ook in verlegenheid gebracht. Het is een collectief project, waaraan hij slechts zijn naam gaf. Guni zegt dat te begrijpen, maar duldt geen tegenspraak. Zjop Koipus – op z'n Albanees – is een belangrijke man. En dus moet er geproost worden! Terwijl de burgemeester de glazen pakt, geeft Kuipers tussen de bedrijven door nog even een telefonisch interview aan Radio M Utrecht. Inderdaad, ook de regionale omroep is hem na tien jaar niet vergeten. En zo wordt om 10:15 uur een stevige borrel geschonken en gedronken.

Nieuwe uitdagingen.

En zo vliegen vier dagen Albanië voorbij. En zo vliegen we in drie uur retour Amsterdam. Opnieuw onder de indruk, maar nu door de vorderingen. Er is veel gebeurd in de afgelopen tien jaar, maar er is ook nog genoeg te doen. Het einde is in zicht, al vrees ik dat aan het Albanese avontuur van Kuipers nooit een eind zal komen. Hij heeft zijn hart verpand aan de kliniek, aan de Bixhoze's, aan Astrid en aan alle moeders en kinderen in het Maternity House.

Marco Bosmans

Ik heb mijn persoonlijke beleving in deze nieuwsbrief graag met u gedeeld, maar zou geen journalist zijn zonder een belangrijke vraag te stellen aan de founder van de stichting. Over het hoe en waarom van zijn stichting heeft Kuipers al honderden keren verteld, maar wat maakt hem na tien jaar zo trots?

Joop Kuipers: "Het meest trots ben ik op de stichting, die zorgt dat 98 procent van het sponsorgeld daadwerkelijk terecht komt in het Maternity House. Welke stichting in Nederland heeft een dergelijk hoog resultaat?"

Dat kan dankzij de inzet van Hans Schippers van De Combi en kleine en grote sponsors, maar ook door onze bestuursleden. Zij hebben tien jaar lang alle reis- en verblijfkosten in Albanië uit eigen zak betaald en ik hoop dat zij ons allemaal trouw blijven, want op dit moment staan we voor een heel nieuwe uitdaging.

We willen het Maternity House de komende jaren namelijk steunen in het onderhoud van het gebouw en we gaan ons nu inzetten voor medische apparatuur. De dokters hebben er al tien jaar lang om gevraagd, maar helaas was onze eerste doelstelling het renoveren van het Maternity House. Nu we bijna klaar zijn met renoveren heeft het dagelijks bestuur besloten zich in te zetten voor het sponsoren van medische apparatuur. Het verlanglijstje van de artsen hebben we al gekregen op volgorde van belangrijkheid. U wordt in de volgende nieuwsbrief verder geïnformeerd over ons nieuwe project van medische apparatuur. Het zal een hele klus worden om het geld bij elkaar te krijgen, maar het dagelijks bestuur heeft er vertrouwen in."

Nieuwe bestrating rondom het Maternity House

Het grauwe land kreeg in de afgelopen tien jaar iets meer kleur, in het Maternity House kreeg leven weer betekenis en Joop Kuipers voorgedragen als ereburger. Er is veel gebeurd sinds 1999 en er zal nog veel moeten gebeuren. Tien jaar geleden nam ik Joop Kuipers uit Nieuwegein voor lief. Dat doe ik nog steeds, als in een lieve vriend. U ook?

Ik hoop dat u deze nieuwsbrief niet bij de stapel oude kranten neerlegt.

Geef de nieuwsbrief door aan familie of bureaus die nog niet op de hoogte zijn van de stichting Joop naar Albanië. Steunt uw werkgever al een goed doel? Zo niet, vertel de werkgever over onze stichting "Joop naar Albanië" de stichting waarbij plusminus 98% van alle donaties aan het goede doel komen.

Het belangrijkste is dat u de stichting onder de aandacht brengt bij andere. Heeft uw werkgever belangstelling laat het mij weten. Dan neem ik direct contact met u op. Alvast bedankt voor uw inzet.

STICHTING JOOP NAAR ALBANIË DANKT ALLE SPONSORS VOOR HUN VERTROUWEN.

[Klik hier](#) om naar de vrienden (sponsors) van Joop naar Albanië te gaan.

GIRO 8 123 870

Stichting "Joop naar Albanië", Isolde 3, 3438 VE Nieuwegein.

Wat je weggeeft verlies je niet B.Z.N.